



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas II. Quadragesimæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

nia detineri permisit, sed Hierosoly-
mam, ubi sibi ab hostibus sciebat infi-
dias strui, necem intentari, crucem pa-
rari, sub vesperum cum discipulis per-
rexit, ut, in quâ vrbe seipsum verum
agnum esset mox immolaturus, in ea-
dem agnum typicum extremum offer-
ret. Quam inflammatus Christus in
profectione illâ, intuens oculis cor-
poris loca suorum tormentorum, &
oculis mentis singulorum acerbita-
tem, & inimicorum suorum rabiem,
elicuerit affectus amoris, & resigna-
tionis erga Patrem, compassionis erga
discipulos, dilectionis erga omnes et-
iam inimicos. Gratum te exhibe, &
imitari stude.

Dominica II. Quadragesimæ. 2. Heb-
dom.

De Chananaea filiâ. Matth. 15. Quadra-
gesimæ.

I. **C**Hananaeam Tyro & Sidone, uti
corpore, ita & morum conuer-
sione egressam, petentem cum magna
fide, humilitate, perseverantia filiam à
Dæmone liberari, nec verbo dignatur
Christus, ne quidem Apostolorum de-

N 7 pre-

precazione interposita; idque tum ad maius eius meritum & prædiciatum virtutum eius augmentum, tum ad nostram instructionem, ut disceremus magna fiducia, humilitate, patientia & constantia perseverandum in oratione, licet quod petimus, diu differatur, vel omninò negetur. O quam mira bonitas Domini, qui, quò suos Electos in hoc exilio varijs desolationibus & tentationibus, fortius probat, eò copiosius in patria æternum coronare parat? Quanta ergo fiducia, patientia, & resignatione desolationes ferendæ, & diuinæ providentiæ in omnibus acquiescendum?

II. Procidens illa, & adorans Christum, instanter vrget, quod petierat, inquit, *Domine adiuua me*: Ut canis repulsa, non desperat, sed humiliter se canem reputans, instar caellorum, micæ efflagitat. En quantum eius fides, humilitas, patientia, & perseverantia brevi per hanc probationem acquisuere incrementum? desiderari imitari, si vis exaudiri.

III. Admirans Christus ait: *O mulier, magna est fides tua, fiat tibi sicut vis.* En quam verè (*regnum cælorum vim patitur, & violenti rapiunt illud?*) Vim sibi hæc:

hæc mulier intulit, talem repulsam
tam fortiter ferendo; & vim Christo
intulit, gratiam petitam importunè
extorquendo. Quam porrò id gratum
Domino, qui non modò id collaudat,
sed tam superabundanter remunerat.
O quàm immensa eius liberalitas in
tales violentos raptores! non finit ille
se superari, qui minima etiàm obse-
quia longè supra condignum solet re-
munerare! Redama tam liberalem Do-
minum, & cum magna fiducia, humi-
litate & resignatione, in paternæ eius
providentiæ sinu perseveranter in
omni aduersitate quære refugium.

De esu agni Paschalis, & cœna ultimâ.

Matth. 26. Luc. 22.

II.

I Christus Ierosolymam ingressus
in cœnaculo grandi strato, &
præparato, discumbens cum discipulis
ultimùm cœnaturus, obseruatis accu-
ratè omnibus præscriptis cerimonijs,
videlicet stans, accinctus renibus, ba-
culum tenens in manibus, festinanter
comedit paschalem agnum, assum igni,
cum azymis & lactucis agrestibus: si-
mul-

mulque clarè intuens, firmiter apprehendens, profundeque penetrans omnia, & singula mox in se complenda, quæ mystici illius agni immolatione & manducatione præfigurabantur, nempe se instar illius agni mox apprehendendum, ab hostibus impetuosè irruentibus ad macellum rapiendum, flagellis excoriandum, in veru crucis extendendum, igne amoris, & doloris assandum, toto corpore, ossibus tamè integris, luxandum & dilaniandum, hæc, inquam, omnia clarè intuens, expendensque, se promptissimè æterno Patri ad hæc omnia; immò multo plura, & maiora sustinenda obtulit: idque sponte, ex zelo illi gratificandi & obediendi; ex gratuito amore nostri, ut nos è diaboli seruitute liberaret, ad imitandum se in tam heroica obedientia & resignatione inuitaret, gratiamque ad id necessariam impetraret. His ponderatis, præmissis breuiter affectu compassionis, gratitudinis, amoris, potest prolixius continuari affectus resignationis ad omnia obiecta obedientiæ & patientiæ, quantumuis ardua.

II. Inter cœnandum ait: *desidero desideravi hoc Pascha manducare vobiscum,*

ante-

antequam patiar. dico enim vobis, quia ex hoc non manducabo illud, donec impleatur in regno Dei. O immensus Christi in nos tam ingratos amor! Tam avidè anhelaui tam diu ad hanc ultimam agni typici manducationem, & paschalem cœnam, idèd solum, quia in ea exhibiturus erat seipsum edendum, utpote verum agnum in priore figuratum, & mox ab hac cœna se accincturus ad exhauriendum calicem amarissimæ passionis iuxta æterni Patris beneplacitum: cum tamen prævideret tam multos sanctissimum suum corpus & sanguinem tam indignè tractaturos, tam sacrilegè sumpturos; suæque passionis infinitum meritum tam multos blasphemè contempturos, impieque conculcaturos, idque ex inæstimabili amoris excessu erga paucos Electos. Renouandi & hîc prædicti affectus.

III. Christus turbatus est spiritu, & protestatus est, & dixit: *Amen, amen, dico vobis, quia unus ex vobis tradet me.* Et contristati valde cœperunt singuli dicere: *Nunquid ego sum Domine?* At ipse respondens ait: *Qui intrinquit mecum manum in parofsi de hic me tradet, Va homini illi, per quem filius hominis tradetur. Bonumerat ei si natus non fuisset homo ille.*

En

En quo affectu commiserationis & dilectionis fertur Christus in Iudam? plus dolet de eius æterna perditione, quam de dira sibi instante passione emollire conatur durum cor eius amoris flammis, reuocans ei in memoriam beneficium Apostolicæ vocacionis: & terrere minis, ob oculos ipsi ponens supplicium æternæ damnationis, licet induratum eius prænotet in malo obstinationem. Hoc speculum intuens, zelum syncerum erga omnes etiã inimicos Deo lucrandos concipe, licet ingrati sint, & contumaces, vt possis verè cum Apostolo dicere: Ego libentissimè impendam, & superimpendam ipse, pro animabus vestris, licet plus vos diligens minus diligar: non enim quero vestra, sed vos.

2. Cor. 2.

III.

De Lotione pedum. Ioann. 13.

I. **C**Hristus surgit à cœna, ponit vestimenta sua, præcingit se linteo, mittit aquam in peluim ad lauandos discipulorum pedes. En quomodo Filius Dei, qui vt ab æterno decreuit, ita in tempore descendens è sinu Patris, surrexit ab accubitu infinitæ suæ æternæque beatitudinis, exi-

nanti.

naniens & humilians se posuit vesti-
menta gloriæ suæ, & præcinxit se lin-
teo humanitatis nostræ, & sic accinxit
se ad lauandos nos à peccatis nostris
in sanguine suo: nunc insuper se de-
mittit ad lauandos, tergendos, ex oscu-
landosque discipulorum, etiam pro-
ditoris, pedes: O quàm inaudita illa
charitas, & humilitas! admirare gratias
age; imitare.

¶ I. Lauat Petro, primùm humiliter
& fortiter recusanti, tandem minis
compulso, & reliquis, etiam Iu-
dæ ipsi pedes, omnibus tanta Do-
mini & magistri sui dignatione con-
specta attonitis, & tanto amoris in-
cendio in lacrymas resolutis, ex-
cepto Iudâ, callidè obstinatum su-
um perfidumque animum dissimu-
lante. O quam rarus, quam admi-
rabilis fuit iste profundissimæ hu-
militatis, & flagrantissimæ charita-
tis excessus! quod magister disci-
pulis, Dominus seruis, creator
creaturis, tam seruile exhibere dig-
natus sit obsequium, tanto tenerri-
mi erga eos amoris, tam humili corpo-
ris habitu, tam amabili vultu, eo fine,
vt infinito suo erga eos amoris satis-
face-

faceret, ad sui imitationem prouocaret, suo exemplo exstimularet, gratiam imitandi ijs impetraret? Quis tantum humilitatis, & fraternæ dilectionis exemplum queat non admirari? quis non gestiat imitari? His tamen omnibus non emollitur adamantinum cor Iudæ. Quam verè completum in eo il-

Prov. 18. Iud; *Impius, cum in profundum peccatorum venerit, contemnit.* Quoties & tibi spiritualiter simile dignationis & dilectionis officium exhibuit, exhibetque roties, animæ tuæ sordes in pœnitentiæ sacramento abluendo? caue ne ingratum Iudam imiteris, sed reliquos discipulos, mirificè tali exemplo ad redamandum & æmulandum tam piæ Domini inflammatos: Et supredictos affectus, admirationis, gratitudinis, amoris cum desiderio imitandi renoua.

III. Peracta lotionè resumens vestimenta sua, iterumque accumbens, facti sui rationem reddit, ad imitandum suauissimis efficacissimisque verbis eos exhortans: *Scitis quid fecerim vobis, Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci i vobis, ita & vos faciatis.* En quâ energiâ, quo affectu, quod docuerat exemplum, lo, nuac inculcat illis, & nobis,

vcl.

verbo, hoc nimirum præceptum suum de fraterna dilectione, cum intima humilitate coniuncta; sciens, hoc esse maximè necessarium, fructuosum, meritum, & medullitus optans, ut accurata eius obseruatione, & ingentes gratiæ & gloriæ thesauros nobis accumulemus, simulque proximos nostros hoc mutuæ dilectionis hamo è procelloso huius mundi pelago ad optatū æternæ salutis portum trahamus. Cur imitari pigeat, quod admirari delectat?

De institutione SS. Eucharistiæ.

IV.

Matt. 26. Luc. 22.

I. **C**Hristus Dominus præmissa cœna illa typica, & pedum lotionem, sciens, se mox à suis discipulis diuellendum, instituit nouæ legis sacrificiū simul & sacramentum omnium diuinissimum, tot figuris præsignatum, tot vaticinijs prænuntiatum, consecrando panem & vinum in corpus suum & sanguinem, simulque æterno Patri offerendo & discipulis porrigendo; idque, licet præuideret tam horrendos eius abusus, ex gratuito amore, & ardenti

denti desiderio, intimè se suis membris mysticis, seu fidelibus, per modum cibi, & potus vniendi: in hos fines Primò, vt perpetuum haberent sacrificium omnium sacrificiorum perfectiones eminentissimè continens, quo diuinæ Maiestati cultum exhiberent, gratias agerent, peccata expiarent, noua beneficia impetrarent; quod in super esset amoris sui mœmofynon, vitæ, passionis ac mortis suæ monumentum, & omnium mirabilium suorum memoriale sempiternum. Secundò, vt per participationem huius SS. Mysterij sibi optimo modo incorporarentur, in gratia confirmarentur, in sanctitate crescerent. Tertid, vt in vitâ haberent solidissimum solatium, è vitâ migraturi pretiosissimum viaticum, aternæque hæreditatis, & gloriosæ resurrectionis pignus nobilissimum. Quanta elucet ex hoc tanto mysterio sapientia Filij Dei, tam admirandum modum inuenientis nobis se in specie alimenti, ad nostram spirituales nutritionem & conseruationem, intimè coniungendi? Quanta potentia, tot admiranda in momento consecrationis huius mysterij amore salutis nostræ patiantis? Quanta bonitas

nitas & charitas eius, sic seipsum nobis totum cum omnibus suis satisfactio- nibus & meritis impertientis? Quanta- tus zelus salutis nostræ per seipsum pretium passionis suæ nobis sic appli- cantis? His expensis excitandi affectus admirationis, gratitudinis, amoris, de- uotionis erga venerabile Sacramentū.

II. Eodem tempore, vt hoc tantum mysterium ab Apostolis eorumque successoribus, vsque ad finem mundi in Ecclesia frequentaretur, consecra- uit Apostolos sacerdotes, iisque con- tulit potestatem conficiendi & offe- rendi corpus suum, & sanguinem, præ- cipiens, vt id in sui memoriam face- rent per ea verba: *Hoc facite in meam commemorationem.* idque ex insatiabili desiderio nobis passionis suæ fructus copiosissime applicandi, & nobis- cum sub sacramentalibus speciebus vsque ad consummationem sæculi rea- liter permanendi. Quanta Christi Do- mini charitas erga homines, quibus talem potestatem, non Angelis, indul- sit? Quanta liberalitas, quod sine vlla restrictione hanc ijs cōtulerit potesta- tem semper, & vbiq; tantum mysteriū conficiendi: quàm incredibilis digna- tio, & obedientia, quod ad Sacer- dotis

dotis

dotis ritè ordinari vocem infallibiliter præseus adesse dignetur? Renovandi & hic fere ijdem prædicti affectus.

III. Apostoli maxima cum reuerentia & submissione hæc sacrosancta mysteria de manibus Christi Domini sumpsere, vti & Christus ipse eadem cum ineffabili deuotionis excessu delibauit. Vbi considera quàm audentes fidei, humilitatis, gratitudinis, amoris, sui oblationis affectus Apostoli singulari gratia præueni elicuerint; quàm insolitis diuinæ lucis radijs intellectum suum collustrari, quàm miris diuini amoris facibus voluntatem inflammari, quàm ineffabili diuinæ dulcedinis impetu se totos in Deum rapi transformari que senserint: Quanto eminentiores sensus affectusque incomprehensibilis deuotionis, amoris, exultationis sanctissima Christi anima persenserit? Quanto pere de tanto mysterio à se in sponsæ suæ Ecclesiæ præsidium solatiumque instituto exultarit? Quos porro cælestes hymnos dixerint, quas laudes, quas gratias retulerint, & quo mentis excessu, simul pro tanti libatione mysterij percepta, quis cogitando assequetur?

tur? Vtinam liceat à longe saltem imitari, quod non satis possumus admirari!

De Ingressu Christi cum discipulis ad montem Oliueti. Matt. 26. V.
Ioan. 18.

I Iesus post peractam hanc sacrosanctam cœnam, prolixum affectuosumque sermonem ad discipulos habuit, in quo tria munia præstantissimè obiuit: Magistri, Consolatoris, Aduocati: Magistri quidem, assiduum eximix dilectionis Dei, & proximi, solidæque deuotionis & orationis studium ijs inculcando: Consolatoris, eos ad patiendum suauiter & efficaciter animando, superuenturi Spiritus paraleti gratiam promittendo, brauium proponendo: Aduocati; ardentissimè pro ijs apud Patrem interpellando: idque totum ex incenso desiderio maioris eorum perfectionis, constantix, gratix, indeque resultantis maioris æterni Patris, & ipsorum gloria. Quàm auidè, quàm zelosè Apostoli, iam toti ante diuini illius epuli virtute accensi, singula amantissimi

O

Magi-

Magistri sui verba exceperint? quantum lumen, quantum spiritus robur, quantum solatium inde hauserint? quàm heroica desideria studendi eximiae dilectioni Dei & proximi, solidae deuotioni, absolutae resignationi conceperint? Eadem & tu concipe.

II. Completo sermone egressus Vrbe trans torrentem Cedron cum discipulis metu suspensus, perrexit ad montem Oliuarum, praedixitque scandalum, quod erant illa nocte passuri, maxime Petro, sibi praesidentiori, lapsum in trinam negationem, simulque illos ob id maestiores suauissimis verbis in spem erexit, mireque blando vultu animauit, sui quasi oblitus, & de eorum solum salute sollicitus. Et haec omnia quàm ardenti zelo obediendi & gratificandi aeterno Patri praestitit? quod indicat dicens: *Sed, vt cognoscat mundus, quia diligo patrem, & sicut mandatum dedit mihi pater, sic facio. Surgite eamus hinc.* Quanto compansionis affectu erga discipulos, maxime Petrum, quorum fragilitatem, lapsum, perturbationem coram cernebat? quanto desiderio transuadandi torrentem tot dolorum, opprobriorum, cruciatuum mortis, vt nobis impetraret oleum mi-

Ioa. 14.

misericiordiæ, & præsidia abundantis gratiæ, ex omnibus huius procellosæ vitæ fluctibus feliciter ad æternæ felicitatis portum enavigandi: Condo-
le, gratias age imitari satage.

III. Assumpto Petro, Iacobo, & Io-
anne progressus est ad hortum, reli-
quis in villâ Gethsemane relictis.
quanto vitiorumque dolore ob tale
diuortium? at quanto maiore Christi,
qui euentura omnia prævidebat? En-
t secundus Adam innocentissimus
anhelat ad hortum doloris, ad expian-
dam præuaricationem primi, admis-
sam in horto voluptatis? ad ostenden-
dam nobis veram viam recuperandæ
salutis per exercitium pœnitentiæ, &
compunctionis; ad impetrandam no-
bis copiosam gratiam se imitandi in
ardenti zelo multa ardua faciendi, &
patiendi, mortemque ipsam pro
gloria Dei libenter oppe-
tendi. Gratitude, a-
mor, zelus imi-
tandi.

IV. De tristitiâ & Oratione Christi in horto. Matth. 26. Luc. 22.

I. **I**ngressus hortum cœpit contristari & mœstus esse, tædere, & pa-
uere, & dixit discipulis: *Tristis est anima mea, usque ad mortem: sustinete hic, & vigilate mecum* Quantus ardor Filij Dei pro nobis abunde satisfaciendi? qui, cum esset, quoad animam beatissimus, spontè se priuauit omni illo solatio, quod à superiore parte animæ in sensus dimanare solebat; habenasque laxauit naturali appetitui, ut, quantum ualefet, impendentia sibi mala auersatus, immensa tristitia absorberetur; idque, ut peccata nostra, maximè nimia effusione & sensuali delectatione commissa expiaret; gratiam veræ contritionis nobis impetraret; ad timorem mortis Dei causa subeundæ superandum nos animaret. Tristitiæ porro illius magnitudo ex eo æstimari potest, quod clarissimè, quasi coram uideret, firmissimeque apprehenderet, primò, tantam multitudinem & grauitatem peccatorum sibi luendorum. Secundò, tantam turbam, sua culpa damnandorum. Tertiò, tantam etiam ingratitude, & tepiditate multorum

torum saluandorum. Quarto, tantam atrocitatem afflictionum & persecutionum suis Electis subeundarum. Quinto, tam miserabilem perditionem populi tam dilecti, nominatim Iudæ. Sexto, scandalum discipulorum & inimicorum Crucis suæ. Septimo, mœstissimæ Matris, aliorumque sibi condolentiam acerbam afflictionem.

Ex horum omnium viuaci apprehensione quàm intensus extiterit in sanctissima illa & benedictissima Saluatoris nostri anima dolor, vt meritò dicere posset: *Cor meum conturbatum* Psal. 54. *est intra me, & formido mortis cecidit super me.* Et alibi: *Repleta est malis anima mea,* Psal. 87. *& vita mea inferno appropinquauit.*

Compassio, compunctio, resignatio ad omnis generis desolationes, angores, & tristitias æquo animo tolerandas.

II. Ipse auulsus ab ijs, progressus pusillum, quantum iactus est lapidis, positus genibus, procidit in faciem super terram orans, ac dicens: *Pater, si vis, transfer calicem istum à me. Veruntamen non mea voluntas, sed tua fiat.* Quanto maiore pauoris & angoris sensu, quanto intensiore humilitatis & deuotionis affectu, Christus coram

2. Para.
20,

æterno Patre procidit, quàm olim rex Iosaphat ob imminentem sibi Moabitarum, & Ammonitarum exercitum, plenus timoris & pauoris se coram Domino in oratione prostravit, obsecrans ut hostium manus posset euadere? Quàm perfecta fuerit illa Christi resignatio, quoad omnem dimensionem; qua se æterno Patri offerebat ad omnia, quantumuis aspera, facienda & perpetienda pro quatumuis paucis saluandis, licet singula eius merita essent infiniti valoris: idque ex purissimo, intensissimoque amoris & zeli diuinæ gloriæ affectu: quamdiu placeret: cum insatiabili desiderio amplius æterno Patri quauis ratione gratificandi. Humilitas, deuotio & resignatio imitanda.

III. Surgens ab oratione, nullo solatio à Patre accepto: reuifensque discipulos, inuenit eos dormientes præ tristitia, quos ad vigilandum secum & orandum denuò adhortatus, redijt ad orationem, dicens: *Pater mi, non potest hic calix transire, nisi bibam illum, fiat voluntas tua.* Deinde rursus reuifens discipulos suos dormientes eos iterum inuenit, relictisque illis, eorum fragilitati condolens, redijt tertium ad pristinam orationem, & quidem prolixius

lixius prosequendam. En quomodo vnigenitus Filius Dei omni omnino destituitur solatio à Patre non exauditur: à discipulis, etiã carissimis: somno grauatis, deseritur: tot insuper angoribus obruitur, vt meritò exclamare posset: *Aedificauit in gyro meo, circumdedit me felle & labore Sed & cum clamauero & rogauero, exclusit orationem meam. Et suspirii, qui simul contristaretur, & non fuit: & qui consolaretur, & non inueni.* Cur, quomodo, id tulerit, hic expendendum. Compassio, patientia in desolatione.

De agoniâ & sudore Sanguineo.

VII.

Luc. 22.

I. **T**ertium oranti Christo Domino apparuit Angelus de cælo à Patre missus, confortans eum, proponendo illi passionis necessitatem, & secururam inde Patris, ipsius, Electorumque gloriam, similesque alias rationes, ipsi iam ante multò perspectissimas. O quanta dignatio Filij altissimi, tam demissè solatium ab Angelo, pro conditione humana admittentis! minorari se paulò minus ab Angelis non indignè ferentis! idque vt perspicue

O 4

osten-

ostenderet se verum esse hominem, solatio indigentem, veros se perpeti angores, & cruciatus contra quosdam hæreticos id perfidè negaturos: vt doceret nos, non dedignari etiã ab inferioribus sabinde dirigi, & animari: Vt declararet, quanti aestimandum sit quoduis lumen & solatium, quantumvis minimum videatur, diuinitus nobis communicatum, & quã certò perseuerantibus in oratione à Deo sperandum sit solatium & auxilium. Compassio, gratitudo, humilitas, & perseuerantia in oratione.

II. Factus in agoniã, prolixiusque orans, eò doloris & angoris redigi se passus est, vt sanguineus sudor ex omnibus eius venis, vbertim proruperit: *Et factus est sudor eius sicut gutta sanguinis decurrentis in terram:* idq; ob internum conflictum acerrimum vehementissimorum affectuum, timoris & mœroris, quos firma apprehensione mortis, tormentorum, opprobriorum, aliorumq; malorum sibi, suisque Electis imminentium spontè inteedebat; cum ignitissimis affectibus amoris, & zeli gloriae Patris, & salutis humani generis, quos similiter viuã intuitione immutabilis decreti aeterni Patris,

Patris, eiusdemque immensæ gloriæ,
& tam inestimabilis, æternæque tot
Electorum saluationis, & glorifica-
tionis, ex passione sua consecuturæ
vehementius accendebat. Et quidem
hos intensissimos agonizæ dolores
spontè suscepit Filius Dei, in se bea-
tissimus, ob has causas: 1. Ut testaretur,
se, ceu verum hominem, verè
mortem & cruciatus horrere, & cum
timorem & tristitiam cohibere posset,
velle nihilominus eiusmodi internum
tolerare conflictum, ad nos instruendos,
ut discamus tentationibus & pas-
sionibus nostris, vsque ad sanguinem
fortiter resistere; ingruentes difficul-
tates in via perfectionis præmeditari,
animumque ad eas superandas obfir-
mare, ne præsentibus incautos nos ob-
ruant. 2. Ut excessum liberalissimi sui
erga nos amoris declararet, per viam
apprehensionem omnium, quæ erat
passurus, ex toto corpore cum ingenti
dolo, instar myrrhæ primæ & pro-
batissimæ, exprimendo sanguinem,
priusquam à tortoribus, flagris, spinis,
clavis violenter extraheretur, atque
sic omnes dolores, & cruciatus sibi ab
inimicis & carnificibus inferendos,
spontè simul prælibando, non secus,

ac si iam simul omnes experiretur. 3.
 Ut grauitatem peccatorum nostro-
 rum, & diuinarum offensarum nobis
 ob oculos poneret, non tantum lacry-
 mis sed & sanguineo sudore, & tam
 ineffabili doloris sensu eas in se expi-
 ando; vt, quam intenso dolore nobis
 expiandæ sint, exemplo suo doceret,
 gratiamque ad id copiosam impetra-
 ret. 4. Ut intimum compassionis sen-
 sum erga sanctos Martyres, aliosque
 Electos varijs tormentis & afflictioni-
 bus exercendos ostenderet, quorum
 omnium dolores in se suscipere & ex-
 periri volebat. O quàm affectuosè tam
 amabili Saluatori tuo compati, quam
 seridè peccata detestari; quàm ardentè
 redamare sic te amantem, & imitari
 meritò deberes? Compassio, compun-
 ctio, gratitudo, amor, resignatio, vi-
 ctoria sui in arduis.

III. Tertium surgit ab oratione ala-
 cer & paratus ad ebibendum amarissi-
 mum calicem passionis: discipulos præ-
 tristitia iterum dormientes instar in-
 dulgentissimi Patris aliquantisper si-
 nit quiescere: *Dormite iam & requiescite:*
 Et paulò post excitat. *Sufficit. Surgite,*
eamus hinc, ecce appropinquat, qui me tra-
det. O quanta illius bonitas, qui vt no-
 bis,

bis requiem indulgeat, sibi curas & angores reservat! quanta pro nobis patiendi auiditas! quanta eius, quod in oratione concluderat, exsequendi alacritas! Amor, ardor patiendi, & proposita in praxin redigendi.

Dominica III. Quadragesimæ. 3. Hebdom.

De demonio muto. Luc. II.

Matth. 12.

Quadragesimæ.
I.

I. **C**Hristus Dæmonium ex muto & cæco eijcit, calumniantibus id Pharisæis, at turbis admirantibus. Quanta miseria, non solum quoad corpus, sed etiã quoad animam, potestati diaboli sic in hominem sæuentis subiacere? Quam detestanda invidia, quæ, instar aranæ dulcedinem floris in venenum vertentis, ex bono semper elicit malum? quam amanda candida simplicitas, quæ omnia in meliorem partem interpretas, ex malo etiã elicit bonũ! Quanta gratia spiritualiter à diabolica Tyrânide liberari, quantò maior præservari, quã impertiri.

O 6 Chri-